

انتفاضه شعبانیه در کربلا

با استفاده از: دست‌نوشته‌های استاد سیدسلیمان آل طعمه و کتاب انتفاضه شعبانیه از آقای تبرائیان محمدحسین خوشنویس

پیش درآمد

عراق پس از عاشورای سال ۶۱ هجری قمری هیچ‌گاه روی آرامش به خود ندید و مردم این سرزمین هراز چندی در جنگال حاکمی ظالم و خون‌خوار گرفتار شده‌اند. عراق پس از یک مدت طولانی که زیر سلطه خلفای عباسی و پس از آن حاکمان عثمانی بود، مدتی نیز مستعمره انگلیس شد، اما مردم در اوایل قرن بیستم چندین انقلاب را به رهبری علمای بزرگ شیعه در عراق رقم زدند؛ مانند جنبش جهاد در سال ۱۹۱۴ و قیام نجف در سال ۱۹۱۸ میلادی؛

اما هیچ کدام از این قیام‌ها به ثمر نشست تا این که شیخ «محمد رضا شیرازی» با تشکیل جمعیت اسلامی در کربلا به تاریخ ۱۹۱۸ زمینه ساز قیامی مردمی و فراگیر در ۱۹۲۰ به رهبری پدرش «آیت الله العظمی میرزا محمد تقی شیرازی» شد. این انقلاب معروف به «ثورة العشرين» به ظاهر دست انگلیس را از کشور عراق کوتاه کرد، اما مردم با طراحی استعمار پیر، گرفتار حاکمان دست‌نشانده، مانند ملک فیصل اول و فیصل دوم که کودک خردسالی بیش نبود، شدند.

اما مردم عراق به دنبال حاکمی از میان خود و آشنا به مسائل عراق بودند، «عبدالکریم قاسم» با کودتا بر سرکار آمد؛ اما نقشه‌های پی‌درپی دشمن و اختلاف میان مردم مجال نداد و کودتا بعد از کودتا به وقوع پیوست. پس از عبدالکریم قاسم، «عبدالرحمان عارف»، «حسن البکر» و «صدام» با کودتا به قدرت رسیدند. صدام به حزب بعث بسیار قدرت داد و آنها را برای آموزش‌های نظامی و اطلاعاتی در سال ۱۹۷۳ به شوروی فرستاد. صدام در این زمان خود را «شمشیر عرب» نامیده بود و دو سال پس از پیروزی انقلاب اسلامی ایران به جنگ با ایران آمد. او به این بهانه که خود را سپر بلای کشورهای مزدور عرب قرار داده، خواهان کمک‌های بیشتر و بلاعوض از سوی آنان بود. صدام در جنگ با ایران به اهداف خود نرسید و از سوی شورای امنیت سازمان ملل متجاوز شناخته شد.

صدام که با یک بهانه‌جویی ماجراجویانه، به کشور کویت حمله کرد، در جنگی که آن را «ام المعارک» یعنی مادر جنگ‌ها نامیده بود، در عرض چند ساعت آن را به تصرف خویش درآورد، اما بیش از سی کشور به فرماندهی آمریکا برای بیرون راندن صدام از کویت به منطقه لشکرکشی کردند و او را با تلفات سنگین مجبور به خروج از کویت کردند.

در پی شکست مفتضحانه صدام در جنگ هشت ساله با ایران و پس از آن، اشغال ناکام کویت و ضعف صدام و ارتش و همچنین سیاست خفقان شدید و مشکلات اقتصادی، مردم مظلوم عراق، بر آن شدند تا به این دیکتاتوری پایان داده و نظامی دلخواه بر سرکار بیاورند. بنابراین در ماه شعبان سال ۱۴۱۱ دست به انقلابی زدند که به «انتفاضه شعبانیه» معروف شد. این قیام یک ماهه، با محوریت ابتدا به خوبی پیش می‌رفت، اما با چراغ سبز آمریکا و متحدان او، سرکوب شد.

ارتش صدام با خاطری آسوده از عدم دخالت جامعه جهانی در سرکوب قیام مردم عراق، تمام نیروی نظامی خود را که از جبهه کویت عقب نشسته بود، فراخواند و حتی بالگردهای ارتش صدام در منطقه پرواز ممنوع - که آمریکایی‌ها پس از جنگ کویت وضع کرده

بودند - اجازه پرواز یافتند. فقط در عرض دو هفته، صدها هزار عراقی را به شهادت رساند.

ابتدا مردم چهارده استان از هجده استان عراق را آزاد کردند؛ اما صدام چند واحد مجهز گارد ریاست جمهوری^۱ را برای سرکوب انتفاضه، از جبهه جنگ با نیروهای ائتلاف - با صدهزار کشته و شصت هزار اسیر - فراخواند و عقده شکست خود در اشغال کویت را بر سر مردم مظلوم عراق خالی کرد.

برخی از محققین، کربلا را هفتمین یا هشتمین شهر درگیر انتفاضه نام می‌برند، اما حقیقت این است که اولین جرقه انتفاضه شعبانیه عراق حدود یک ماه قبل در کربلا زده شده بود. سلاح‌های در دست مردم عمدتاً از دو جا تأمین شد: سلاح‌هایی که خود صدام برای مقابله با قوای ائتلاف در جریان اشغال کویت به مردم داده بود، و دیگری سلاح‌هایی شامل توپ و تیربار و آرپی‌جی هفت و بعضاً تانک که انقلابیون در طول انتفاضه از نیروهای امنیتی به غنیمت گرفته بودند.

آنچه می‌خوانید، روزشماری است از انتفاضه شعبانیه و مقاومت بی‌مانند مردم دلیر کربلا^۲.

پنج‌شنبه ۱۵ رجب ۱۴۱۱ق/ ۱۱ بهمن ۱۳۶۹ ش/ ۳۱ ثانویه ۱۹۹۱ م

نیمه رجب و شب جمعه، مناسبت‌های زیارتی امام حسین (علیه السلام). عصر امروز آیت‌الله العظمی خوئی از نجف به کربلا آمدند. زمانی که اتومبیل حامل ایشان به حرم رسید، ازدحام جمعیت به اندازه‌ای بود که گویا مردم اتومبیل را روی دست می‌برند. در این میان صدها به صلوات بلند شد و کم‌کم شعارها بر ضد سلطه صدامیان جهت گرفت. نیروهای امنیتی، از صحن حرم مطهر امام حسین (علیه السلام) بیرون دوییدند و برای ترساندن مردم چند تیر هوایی شلیک کردند که زنی مورد هدف یکی از این گلوله‌ها قرار گرفت و شهید شد. با شهادت این زن، درگیری به اوج خود رسید و چند تن نیز زخمی شدند. آیت‌الله العظمی خوئی از ورود به حرم منع و به نجف اشرف بازگردانده شد. نیروهای امنیتی بعد از بیرون کردن مردم از حرم، درب‌ها را بستند و تعدادی جوان که مشکوک به سر دادن شعارهای سیاسی بودند را دستگیر کرده و بردند. اطراف حرم امام حسین (علیه السلام) فقط نیروهای امنیتی و بعضی‌ها باقی مانده‌اند.

جمعه ۱۶ رجب ۱۴۱۱ ق/ ۱۲ بهمن ۱۳۶۹ ش/ اول فوریه ۱۹۹۱ م

امروز بعثی‌ها پست‌های ایست و بازرسی در مناطق مختلف کربلا ایجاد کردند؛ به‌ویژه در خیابان‌های اطراف حرم امام حسین و ابوالفضل العباس (علیه السلام). بر روی بام برخی از منازل و هتل‌ها مسلسل کار گذاشته شده و این نشان می‌دهد که حکومت بعثی خطر را به شدت احساس کرده است. مردم نیز همچون انبار باروتی منتظر یک جرقه دیگرند. بعثی‌ها آشکارا یا به صورت ناشناس در کوچه پس‌کوچه‌ها و خیابان‌ها و مراکز حزبی خود در رفت و آمدند. صدام نیز این روزها سرگرم اشغال کویت و جنگ با نیروهای ائتلاف است. امروز با وجود تعطیلی، تجمع‌هایی پراکنده و بعضاً نامنظم در کربلا به چشم می‌خورد.

جمعه ۱۴ شعبان ۱۴۱۱ ق/ ۱۰ اسفند ۱۳۶۹ ش/ اول مارس ۱۹۹۱ م

میدان سعد، در بخش مرکزی بصره شاهد تجمع سربازان خسته و افسرده‌ایست که از جبهه جنگ با قوای ائتلاف بازگشته‌اند. در این اثنا یکی از فرماندهان نظامی، خود را به یکی از تانک‌های مستقر در میدان رسانده و بر روی آن می‌رود تا همه او را ببینند. او به سمت تصویر صدام که در گوشه‌ای از میدان قرار گرفته اشاره می‌کند و فریاد می‌کشد: ای صدام! دیدی چه شد؟ دیدی چه کردی؟ دیدی چگونه با خود کامگی و بی‌خردی، همه ما را بدبخت و بیچاره کردی؟! سپس فرمانده به درون تانک رفته و گلوله توپی را به سوی تصویر صدام شلیک می‌کند.

سربازان و مردم وقتی فرمانده نظامی را در این حالت می‌بینند، علیه صدام و حزب بعث شعار سمری دهند. این حادثه دو روز قبل از امضای آتش‌بس توسط صدام در جبهه جنگ با نیروهای ائتلاف روی داد. با سر و صدایی که در بصره بلند شد، درگیری‌های مردم با نیروهای امنیتی آغاز شد و کم‌کم به شهرهای یگر نیز سرایت کرد. در نجف اشرف نیز خبرهایی از قیام مردم به گوش می‌رسد.

امروز شماری از اهالی نجف برای زیارت به کربلا آمده‌اند. شب نیمه شعبان، شب میلاد حضرت ولی عصر (عج) جمعیت زیادی در صحن و خیابان‌های نزدیک حرم مطهر امام حسین (علیه السلام) جمع شده‌اند. اخبار درگیری‌های امروز بصره و دیگر شهرها دهان به دهان می‌چرخد. در این میان فردی که قصد گرفتن سلاح یکی از مأمورین امنیتی حاضر در حرم امام حسین (علیه السلام) را داشت، با او درگیر می‌شود. در کشمکش میان این دو، ناخواسته چند تیر شلیک شده و چند تن کشته و مجروح می‌شوند و گلوله‌ای نیز به ایوان حرم مطهر اصابت می‌کند.

آیت‌الله العظمیٰ خوئی که امشب (شب نیمه شعبان) را به کربلا آمده، در حسینه آذربایجانی‌ها اقامت دارد. ایشان همان شب برای زیارت به حرم امام حسین (علیه السلام) مشرف می‌شوند، ولی به سبب ازدحام جمعیت از اتومبیل پیاده نشده و در کنار یکی از درب‌های حرم به نام «باب الرأس» درون اتومبیل زیارتنامه می‌خوانند. تعدادی از اطرافیان و مقلدین با توجه به درگیری‌های پیش آمده در نقاط مختلف عراق و مخصوصاً کربلا، از ایشان تقاضای صدور فتوای جهاد را دارند، ولی ایشان شرایط را مناسب ندانسته و از همان‌جا به نجف باز می‌گردند.

شنبه ۱۵ شعبان ۱۴۱۱ ق / ۱۱ اسفند ۱۳۶۹ ش / ۲ مارس ۱۹۹۱ م

ساعت دو بعد از ظهر درب‌های حرم حسینی به دستور «محمد مطر» بعثی بسته شد. او اولین نیروی امنیتی بود که به دست مردم کشته شد. یکی از انقلابیون به نام محمد ابراهیم او را نزدیک حرم امام حسین (علیه السلام) هدف گلوله قرار داد. امروز از اتومبیلی نزدیک حرم ابا الفضل العباس (علیه السلام) بیش از پنجاه بمب دست‌ساز، تعداد زیادی تیربار و چند قبضه سلاح کمری کشف شد و به دست انقلابیون افتاد. در ساعت پنج بعد از ظهر بعثی‌ها تعدادی از خانه‌های حومه کربلا را با موشک هدف قرار دادند که شهید و زخمی و خرابی به جای گذاشت.

یک‌شنبه ۱۶ شعبان ۱۴۱۱ ق / ۱۲ اسفند ۱۳۶۹ ش / ۳ مارس ۱۹۹۱ م

تشییع پیکر دو برادری که در جبهه جنگ صدام با نیروهای ائتلاف کشته شده بودند، در هنگام ورود به صحن مطهر حرم حضرت ابا الفضل (علیه السلام) به سر دادن شعارهای سیاسی مردم و درگیری میان ایشان و نیروهای امنیتی انجامید. شعارهای پیایی مردم بر ضد نظام صدام بلند و بلندتر می‌شد. این درگیری با شهادت یکی از تشییع‌کنندگان بالا گرفت و دو نفر دیگر از مردم نیز هدف گلوله قرار گرفته و به شهادت رسیدند.

امروز صدام علی‌رغم میل باطنی، نمایندگان را در پای میز مذاکره با نماینده ایالات متحده نشاند و پیمان آتش‌بس را با همه بندهایش پذیرفت تا بتواند هرچه سریع‌تر به اوضاع داخلی خود رسیدگی کند و تا دیر نشده، به قلع و قمع انقلابیون پردازد تا بلکه وجهه شکست‌خورده خود را در جنگ با کویت و نیروهای ائتلاف جبران کند.

دوشنبه ۱۷ شعبان ۱۴۱۱ ق / ۱۳ اسفند ۱۳۶۹ ش / ۴

مارس ۱۹۹۱ م

امروز کربلا در تسلط کامل انقلابیون قرار گرفت.

سه‌شنبه ۱۸ شعبان ۱۴۱۱ ق / ۱۴ اسفند ۱۳۶۹ ش /

۵ مارس ۱۹۹۱ م

امروز چند نفر با حمل تعدادی تابوت وارد حرم امام حسین (علیه السلام) شدند. بعدها روشن شد که این افراد، بعثی‌ها و نیروهای امنیتی بوده‌اند که تعدادی اسلحه و نارنجک را درون تابوت‌هایی حمل کرده و به بهانه تشییع چند جنازه وارد حرم شده و خود را برای درگیری با مردم آماده می‌کنند.

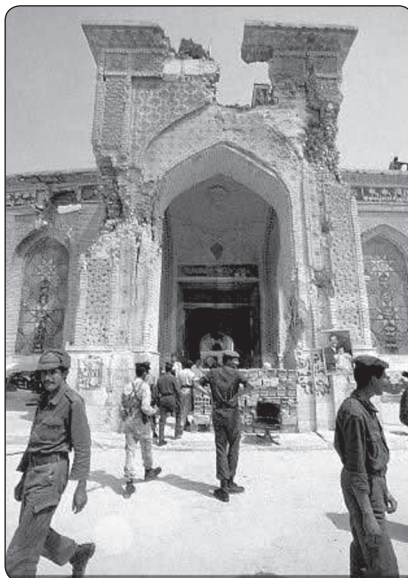
آنها درب‌های حرم امام حسین و ابوالفضل العباس (علیه السلام) را بستند و فقط یک درب را برای ورود زوار باز نگه داشتند و آنها را بازرسی بدنی می‌کردند؛ گویا حکومت از شعله‌ور شدن قیام مردم کربلا در روز سه‌شنبه به وسیله جاسوس‌هایی که در میان انقلابیون داشت، مطلع شده بود. با لو رفتن نقشه اصلی انقلابیون، آنان تصمیم گرفتند به همان پست بازرسی حرم حمله برده و بعثی‌ها را خلع سلاح کنند. آنان با موفقیت در این عملیات، حرم را از کنترل بعثی‌ها درآورده و به تعدادی سلاح سبک دست یافتند.

صدای گلوله و تکبیر به هم گره خورده است. در میان مردم تعدادی از فراریان جبهه جنگ کویت نیز حضور دارند. درگیری‌ها دوازده ساعت بعد با پیروزی نسبی انقلابیون کم‌رنگ می‌شود. تعدادی از نیروهای امنیتی که توسط انقلابیون به اسارت گرفته شده‌اند، برای بازجویی به یکی از حجره‌های حرم امام حسین (علیه السلام) برده شدند.

آیت‌الله العظمی خوئی که شب نیمه شعبان را به کربلا آمده، در حسینیه آذربایجانی‌ها اقامت دارد. ایشان همان شب برای زیارت به حرم امام حسین (علیه السلام) مشرف می‌شوند، ولی به سبب ازدحام جمعیت از اتومبیل پیاده نشده و در کنار یکی از درب‌های حرم به نام «باب الرأس» درون اتومبیل زیارت‌نامه می‌خوانند.

ساعت دو بعد از ظهر درب‌های حرم حسینی به دستور «محمد مطر» بعثی بسته شد. او اولین نیروی امنیتی بود که به دست مردم کشته شد. یکی از انقلابیون به نام محمد ابراهیم او را نزدیک حرم امام حسین (علیه السلام) هدف گلوله قرار داد.

یک هنگ ارتش از استان دیاله برای سرکوب مردم به کربلا آمده و در مدرسه «حسن خان» تجمع کرده‌اند. صبح امروز دو دستگاه تانک پیشرفته تی ۷۲ در باب بغداد به غنیمت انقلابیون در آمد. از بلندگوهای حرم‌ها اعلام می‌شود که هر کس از مردم که هدایت تانک می‌داند، تانکی را برداشته و به مرکز امنیتی باب بغداد حمله کند.

در ساعت ۲:۳۰ بعد از ظهر مردم به سوی استانداری کربلا به راه افتادند. صدای رگبار مسلسل‌ها تمامی ندارد و لحظه به لحظه بر تعداد مردم افزوده می‌شود. در همین لحظه گروهی به سوی اداره امنیت در جاده کربلا به مسیب در حرکتند. بعد از تبادل سنگین آتش، چند ساعت بعد مأموران اداره امنیت پرچم سفیدی را به نشانه تسلیم بالا برده و اسلحه‌های خود را تحویل انقلابیون دادند. مردم تمام زندانی‌ها را از اداره امنیت آزاد کرده و پرونده‌های انباشته در اداره را سوزاندند.

ساعت پنج عصر گروهی به مرکز اطلاعات یورش برده و آن را تصرف کردند. تعدادی زندانی کویته را نیز آزاد کرده و به خانه‌های خود بردند و نیمه شب به طرف مرز کویت هدایت کردند. امروز نظامی‌های تازه نفس به کربلا وارد شدند و انقلابیون برای مقابله در «سوق الحسین» جمع شده‌اند. اولین گروه از خبرنگاران ایرانی نیز که غیررسمی وارد عراق شده‌اند، به کربلا رسیدند. چهل تن از نجفی‌های مسلح هم بر بام حرم مطهر امام حسین علیه السلام مسلط بر خیابان‌های اطراف می‌دهند.

چهارشنبه ۱۹ شعبان ۱۴۱۱ ق / ۱۵ اسفند ۱۳۶۹ ش

۶ مارس ۱۹۹۱ م

امروز تعدادی از بعثی‌های بازداشت شده آزاد و تعدادی در کنار باغ سادات در دویست متری حرم امام حسین (علیه السلام) اعدام شدند.

به رسم قدیم، پرچم سبزرنگی به نشانه خوان‌خواهی امام حسین (علیه السلام) به جای پرچم قرمز گنبد حرم مطهر نصب شد و مردم حاضر در صحن حرم شعارهای «یا ثارالله» و «یا لثارات الحسین» سر دادند. این افراد همه کربلایی نبودند؛ بلکه از شهرهای مختلف هم آمده بودند. تعدادی نیز از سپاه بدر حضور دارند.

استاندار کربلا سرلشکر «صابر الدوری» به مکان نامعلومی متواری شد. او قبلاً مدیر استخبارات کربلا بود و در جریان انتفاضه، مدیر کل دستگاه امنیتی رژیم بعثی شد.

عصر امروز پست ایست و بازرسی نزدیک حرم مطهر اباعبدالله (علیه السلام) مورد عملیات استشهادی یکی از زنان شجاع کربلایی قرار گرفت. او دو نارنجک دستی به طرف مأمورین پرتاب کرد که در نتیجه آن سه نفر از مأمورین کشته و پنج تن دیگر زخمی شدند و خود آن زن نیز به شهادت رسید.

ساعت سه عصر در منطقه‌ای نزدیک بیمارستان العباس، تیراندازی میان مردم و مأمورین شدید بود. بلندگوهای حرم اخبار لحظه به لحظه انتفاضه را به اطلاع مردم و نیروهای مقاومت می‌رساند.

شعارهای «الله اکبر، النصر للاسلام، لا اله الا الله محمد رسول الله و صدام عدو الله» قطع نمی‌شود امروز اسلحه‌های فراوانی به دست جوانان انقلابی افتاد و به همین سبب درگیری‌ها شدت یافت و چندین اتومبیل نظامی و غیرنظامی به آتش کشیده شد.

یک هنگ ارتش از استان دیاله برای سرکوب مردم به کربلا آمده و در مدرسه «حسن خان» تجمع کرده‌اند. صبح امروز دو دستگاه تانک پیشرفته تی-۷۲ در باب بغداد به غنیمت انقلابیون در آمد. از بلندگوهای حرم‌ها اعلام می‌شود که هر کس از مردم که هدایت تانک می‌داند، تانکی را برداشته و به مرکز امنیتی باب بغداد حمله کند.

یورش مجدد انقلابیون به استانداری و درگیری با بعضی‌های پناه گرفته در آن، تا پاسی از شب ادامه داشت تا این که مردم توانستند با تانکی که به غنیمت گرفته بودند، درب استانداری را شکسته و آن را به تصرف خویش درآورند. با تصرف استانداری کربلا و دست‌یابی به انبار سلاح آن، انقلابیون به اسلحه‌های بیشتری دست یافتند. سران مردمی انقلاب بوسیله بسیم‌های غنیمتی از پلیس با هم در ارتباط هستند.

پنج‌شنبه ۲۰ شعبان ۱۴۱۱ ق / ۱۶ اسفند ۱۳۶۹ ش / ۷ مارس ۱۹۹۱ م

امروز پانصد تن از نجفی‌ها برای یاری مردم کربلا، مسیر هشتاد کیلومتری را به هر وسیله‌ای بود طی کردند و خود را به این شهر رساندند. درگیری‌ها به جلوی در مانگه حرم امام حسین (علیه السلام) کشیده شده است. ظهر امروز حدود پنج‌هزار نفر از نیروهای امنیتی در محاصره انقلابیون قرار گرفته و خلع سلاح شدند. آنان پس از بازجویی آزاد شدند، ولی همین‌ها شش ماه بعد، هنگامی که تعدادی از کربلایی‌های بازداشت شده به زندان رضوانیه منتقل شدند، بدترین و خشن‌ترین برخوردها را با ایشان داشته و شیعیان را مشتی کافر شورشی که خونشان حلال است، توصیف می‌کردند.

آمبولانس‌ها مجروحین را به صحن حرم امام حسین و ابوالفضل العباس (علیه السلام) منتقل می‌کنند. انقلابیون به استخبارات (اداره اطلاعات) کربلا یورش برده و با اسلحه‌هایی که در طول این مدت به چنگ آورده بودند، استخبارات را تسخیر کردند. تعدادی از استخباراتی‌ها کشته و تعدادی نیز به باغ‌های اطراف فرار کردند.

امروز همچنین مرکز حزب بعث در شهرک قادسیه (از شهرک‌های اطراف کربلا) به اشغال انقلابیون درآمد. پنجاه نفر از انقلابیون شهید و صدوپنجاه نفر از بعضی‌ها کشته شدند. گارد ریاست جمهوری از سمت سیف‌سعد به سوی کربلا حرکت کرده و چند نقطه کربلا را با خمپاره و موشک زمین به زمین هدف قرار دادند.

جمعه ۲۱ شعبان ۱۴۱۱ ق / ۱۷ اسفند ۱۳۶۹ ش / ۸ مارس ۱۹۹۱ م

واحدی‌های بیشتری از گارد ریاست جمهوری در اطراف کربلا سنگر گرفته‌اند. البته انقلابیون موفق شدند آنها را به عقب برانند. مردم بعد از زد و خوردی خونین در نزدیکی بیمارستان مخصوص کودکان که بیمارستان صدام نام داشت (در جاده کربلا - بغداد) تجهیزات ارزشمندی به غنیمت گرفتند.

امروز مهندسین انقلابی توانستند یک مرکز رادیویی را در حرم مطهر امام حسین و ابوالفضل العباس (علیه السلام) راه اندازی کنند و اخبار انتفاضه کربلا را به صورت زنده مخابره کنند.

یکی از انقلابیون می گوید: با گروهی وارد اداره اطلاعات کربلا شدیم؛ صدای ناله به گوشم می خورد، ولی منبع صدا را پیدا نمی کردم. با کمی دقت متوجه شدم صدا از طبقه زیرزمین می آید. بالاخره به هر شکلی بود، با کمک چند نفر راه را پیدا کردیم. زندانی مخوف و تاریک و البته بسیار بزرگ که تا آن وقت، انقلابیون از وجود آن بی خبر بودند.

امروز موشکی به محله «باب السلامه» اصابت کرد که چند مجروح و شهید بر جای گذاشت. بمباران کربلا شدت یافت. انقلابیون برای تأمین ارزاق مردم، در کنار حرم امام حسین (علیه السلام) نان و خرما توزیع می کنند. یکی دیگر از محل های توزیع آذوقه، باب بغداد است.

شنبه ۲۲ شعبان ۱۴۱۱ ق / ۱۸ اسفند ۱۳۶۹ ش / ۹

مارس ۱۹۹۱ م

واحدهای گارد ریاست جمهوری با چهار لشکر مجهز و مجرب به نام های مدینه منوره، عابد، بغداد و حمورابی، از چهار سو به کربلا حمله بردند و بالگردهای خمپاره انداز آنها را پشتیبانی می کردند. مکان های مقدس به شدت مورد حمله توپخانه قرار می گیرد و حلقه محاصره مردم کربلا تنگ تر و تنگ تر می شود. نیمی از نجفیان که برای کمک به کربلا آمده اند، امروز به نجف بازگشتند. امروز مردم به دفتر حزب بعث در کربلا حمله کرده و پس از دسترسی به سلاح های آن، به ستاد نظامی که

امروز پانصد تن از نجفی ها برای یاری مردم کربلا، مسیر هشتاد کیلومتری را به هر وسیله ای بود طی کردند و خود را به این شهر رساندند. درگیری ها به جلوی درمانگاه حرم امام حسین (علیه السلام) کشیده شده است. ظهر امروز حدود پنج هزار نفر از نیروهای امنیتی در محاصره انقلابیون قرار گرفته و خلع سلاح شدند. آنان پس از بازجویی آزاد شدند.

یکی از انقلابیون می گوید: با گروهی وارد اداره اطلاعات کربلا شدیم؛ صدای ناله به گوشم می خورد، ولی منبع صدا را پیدا نمی کردم. با کمی دقت متوجه شدم صدا از طبقه زیرزمین می آید. بالاخره به هر شکلی بود، با کمک چند نفر راه را پیدا کردیم. زندانی مخوف و تاریک و البته بسیار بزرگ که تا آن وقت، انقلابیون از وجود آن بی خبر بودند.

نزدیک یک بیمارستان بود رفته و پس از درگیری از ساعت ۳ تا ۶ بعد از ظهر، توانستند بر ستاد مسلط شوند. ساختمان ستاد به آتش کشیده شد و گروهی از نظامیان تسلیم شده و گروهی سلاح‌ها را به نشانه عدم مقاومت بر زمین انداخته و فرار کردند. هنگام عصر جوانی انقلابی در پی عملیاتی استشهادی به زیر یکی از تانک‌های بعثی که به طرف حرم‌ها می‌آمد رفت و آن را منفجر کرد و خود نیز شهید شد.

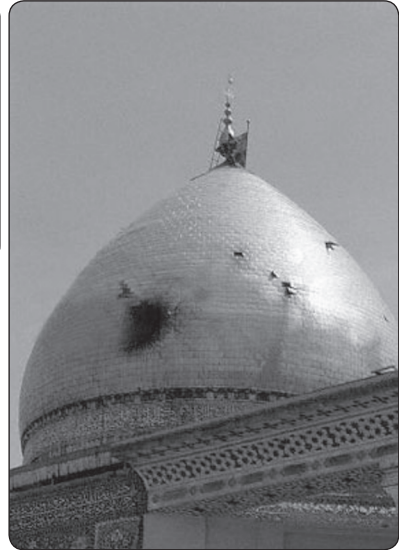
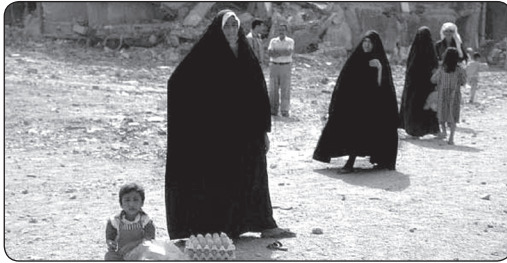
چند موشک به خیابان‌های اطراف حرم امام حسین و ابا الفضل العباس (علیه السلام) پرتاب شد، ولی عمل نکرد. بالگردها به بالای شهر می‌آمدند، ولی به سوی نقاط کور شلیک می‌کردند؛ گویا خلبان‌های آنها از کسانی بودند که نمی‌خواستند به سوی مردم یا به سمت حرم‌ها شلیک کنند. یک واحد از گارد ریاست جمهوری سعی داشت تا از سمت جاده نجف - کربلا به این شهر حمله کند که با مقاومت جوانان دلاور و انقلابی در محله عباسیه مواجه شدند و پانزده نفر تلفات دادند. نیروهای امنیتی از موشک‌های ۶۰ میلی متری استفاده می‌کردند، ولی راه به جایی نبردند. آنان حتی از پرتاب بمب‌های خوشه‌ای نیز دریغ نداشتند.

یکشنبه ۲۳ شعبان ۱۴۱۱ ق / ۱۹ اسفند ۱۳۶۹ ش / ۱۰ مارس ۱۹۹۱ م

از انقلابیون خواسته شد تا برای رویارویی با واحدهای گارد ریاست جمهوری در باب بغداد و حرّ تجمع کنند. این درخواست، با خواندن اعلامیه‌ای از بلندگوهای حرم مطهر به اطلاع ایشان رسید. تعدادی بعثی در ساختمان نیم‌سوخته استانداری تحصن کرده و با دست یافتن به انبار آذوقه و اسلحه همچنان مقاومت می‌کردند، اما آذوقه و مهماتشان به پایان رسید و پس از سه روز کشمکش تسلیم انقلابیون شدند. اجساد کشتگان طرفین در مدت این سه روز، روی زمین رها شده بود و هیچ یک فرصت رسیدگی به آنها را پیدا نکرده بودند. بوی مشمّر کننده‌ای فضای اطراف را فرا گرفته بود. تعدادی بعثی که تسلیم انقلابیون شده بودند، اعدام انقلابی شدند. امروز برای چندمین بار کربلا بمباران شد. یک واحد گارد ملی، به مرقد ابن فهد حلّی رسیده و بر خیابان قبله مسلط شده است.

دوشنبه ۲۴ شعبان ۱۴۱۱ ق / ۲۰ اسفند ۱۳۶۹ ش / ۱۱ مارس ۱۹۹۱ م

صدام، «علی حسن المجید» که در ماجرای استفاده از سلاح‌های شیمیایی در جنگ با ایران، به «علی شیمیایی» معروف شد را به وزارت کشور منصوب کرد. او پسرعموی صدام و عامل اصلی جنایت حلبچه بود.

انقلابیون به ادارات و مدارس بعثی و بانک‌ها و کارخانه‌ها حمله کرده و کارمندانشان را به اسارت گرفتند و اثاثیه و اسباب این اماکن را به نقاط دیگر انتقال دادند. مردم به کارخانه بسته‌بندی خرما رفته، بسته‌های بزرگ خرما را با هر وسیله‌ای بود، به انقلابیون رساندند. حتی برخی بسته‌های بزرگ خرما را بر روی سرشان حمل می‌کردند. آنان همچنین سایر مواد غذایی مانند برنج و روغن و آرد را از انبارها برای انقلابیون می‌فرستادند. امروز تعداد زیادی از مجاورین و زائرین در حرم امام حسین (علیه السلام) تحصن کرده‌اند.

سه‌شنبه ۲۵ شعبان ۱۴۱۱ ق / ۲۱ اسفند ۱۳۶۹ ش / ۱۲ مارس ۱۹۹۱ م

انقلابیون به طرف بغداد به حرکت درآمدند، ولی برخی از عشایر طرفدار صدام مانع ادامه حرکت ایشان شدند تا این که گارد ریاست جمهوری رسید و انقلابیون را به عقب راند. «عنیفص» رئیس طایفه «آل بوعلوان» در قتل عام خانواده‌هایی که مردانشان از کربلا بیرون آمده‌اند، مشارکت جدی داشت و زنان و کودکان را زنده به گور می‌کرد و افسران گارد ریاست جمهوری را در شناسایی هویت انقلابیون یاری می‌رساند. شماری از عشایری که صدام پول زیادی به آنان داده بود، مسیر امداد رسانی در یازده کیلومتری بزرگراه بغداد - کربلا را سد کردند و در این فاصله، گارد ریاست جمهوری همه انقلابیون را قتل عام کرد. در چنین روزی انقلابیون چند فروند بالگرد نظامی را ساقط کردند که یکی از آنها نزدیک

مقام مهدی سقوط کرد و دیگری در روستای جمالیه در شمال غربی کربلا سرنگون شد. خلبان یکی از آنها به اسارت درآمد و برای مداوا به صحن حسینی انتقال یافت، ولی روز بعد درگذشت. نیروهای امنیتی با پخش اعلامیه‌هایی از مردم غیرمسلح خواسته‌اند که از شهر بیرون بروند؛ زیرا تا ساعتی دیگر شهر بمباران خواهد شد.

امروز نیروهای نظامی از محورهای جنوب غربی، شمال شرقی و شرق به کربلا یورش آوردند. منطقه حرّ در جنوب غربی کربلا (جایی است که قبر حرّ بن یزید ریاحی در آن قرار دارد) که تا کربلا شش کیلومتر فاصله دارد و در ادامه مسیر، به دریاچه رزازه می‌رسد. رژیم بعث پیکر تعدادی از شهدای انتفاضه را در این دریاچه انداخت. نیروهای مهاجم با انهدام خانه‌ها و تخریب کشتزارهای سر راه، خود را به کربلا رساندند.

تعدادی تانک از طرف محله علقمی به سوی کربلا هجوم آورده و هر چه بر سر راهشان بود را با خاک یکسان کردند. ساعت هفت عصر حملات متوقف شد. انقلابیون در ساعات پایانی امروز توانستند از حرکت یک ستون متشکل از بیست تانک و تعدادی زره‌پوش که از سمت شمال کربلا به مرکز شهر و حرم حضرت ابوالفضل (ع) نزدیک می‌شدند، جلوگیری کنند. انقلابیون با ساده‌ترین تجهیزات، تانک‌ها را در باب بغداد محاصره کرده و تعدادی را منهدم کردند.

چهارشنبه ۲۶ شعبان ۱۴۱۱ ق / ۲۲ اسفند ۱۳۶۹ ش / ۱۳ مارس ۱۹۹۱ م

امروز در اعلامیه‌هایی که توسط بالگردها در سطح شهر پخش می‌شد، مردم تهدید به استفاده از بمب‌های شیمیایی شدند. بعضی‌ها از مردم خواسته‌اند که شهر را ترک کنند و به باغ‌های اطراف بروند. به مردم قول داده شد که مسیر هندیه امن است. صدها نفر از زائران و مجاوران که در شهر گرفتار آمده بودند، در ستون‌های طولانی به سوی هندیه حرکت کردند؛ اما بالگردها با تیربار و موشک همه را کشتند.

اطراف کربلا و اماکن مهم نزدیک به بافت قدیمی شهر، امروز آماج حمله توپخانه قرار گرفت و محله‌های مسکونی و غیرنظامی عباسیه، عسکری، نصر و چند محله دیگر ویران شد.

شماری از مردم به حرم‌های مطهر پناه بردند و برخی به مکان‌های دیگری فرار کردند. مردم از جهت غذا و آب و دارو به شدت در سختی‌اند. نیروهای امنیتی از چند محور به سوی کربلا در حرکتند: از مسیب، رزازه، و ... توپخانه و بالگردها هم از آنها پشتیبانی می‌کنند.

بلند گوه‌های حرم امام حسین (علیه السلام) دائماً به انقلابیون روحیه می‌دهند و ایشان را به دفاع هر چه بهتر تشویق می‌کند. شام چهارشنبه فرا رسیده است. ساعت هشت شب حملات توپخانه دشمن دوباره آغاز می‌شود. واحدهای گارد ریاست جمهوری بسیار به حرم‌های مطهر نزدیک شده‌اند و با بلندگو از مردم می‌خواهند اسلحه‌ها را بر زمین گذاشته و تسلیم شوند. بعضی‌ها به مردم می‌گویند به حرم‌ها پناه نبرید؛ بلکه به کارخانه‌ای در ده کیلومتری شهر به نام «سرمستون» بروند تا در امان بمانند و هر کس از این دستورات سرپیچی کند، باید خود را برای مرگ آماده کند. مردم در دوره انتفاضه از شهرهای اطراف نیز به کربلا آمده بودند؛ با این خیال که صدام حرمت شهرهای مقدس و حرم‌های مطهر را نگه می‌دارد، اما نمی‌دانستند سرنوشتی بدتر از شهرهای دیگر در انتظارشان است.

مأموران در ماشین‌های جنگی خود و تعدادی در کارخانه بسته‌بندی خرما سنگر گرفته‌اند. امروز سه روز مقاومت مردم و انقلابیون در حرم مطهر درهم شکست. استاندار موقت کربلا در ایام انتفاضه «عبدالحق عبدالعزیز» بعضی‌ها را جمع کرده و از آنان خواست تا مردم و انقلابیون را با وعده پول، خلع سلاح کنند.

نیروهای امنیتی وارد حرم مطهر امام حسین (علیه السلام) می‌شوند. «حسین کامل» شخصی را به عنوان مؤذن حرم انتخاب می‌کند، ولی اذانی به شیوه متداول اهل سنت در پنج وعده و با حذف شهادت به ولایت امیر مؤمنان (علیه السلام) و تغییرات دیگر گفته می‌شود.

حسین کامل، داماد صدام و از اندک افرادی بود که اجازه داشت مسلح به ملاقات صدام برود. او با اختیارات کامل و

شماری از عشایری که صدام پول زیادی به آنان داده بود، مسیر امدادسانی در یازده کیلومتری بزرگراه بغداد - کربلا را سد کردند و در این فاصله، گارد ریاست جمهوری همه انقلابیون را قتل عام کرد.

در اعلامیه‌هایی که توسط بالگردها در سطح شهر پخش می‌شد، مردم تهدید به استفاده از بمب‌های شیمیایی شدند. بعضی‌های از مردم خواسته‌اند که شهر را ترک کنند و به باغ‌های اطراف بروند. به مردم قول داده شد که مسیر هندیه امن است. صدها نفر از زائران و مجاوران که در شهر گرفتار آمده بودند، در ستون‌های طولانی به سوی هندیه حرکت کردند؛ اما بالگردها با تیربار و موشک همه را کشتند.

همراه با نیروهای گارد و با توپ و تانک و موشک به کربلا آمده بود.^۴ امروز اعلامیه‌ای با امضای علی حسن المجید به دست مردم می‌رسد که در آن نوشته شده: ارتش عراق که در جنگ با نیروهای ائتلاف، در مقابل نیروی نظامی سی دولت ایستاد، به راحتی می‌تواند هر شورش داخلی را سرکوب کند.

پنج‌شنبه ۲۷ شعبان ۱۴۱۱ ق / ۲۳ اسفند ۱۳۶۹ ش / ۱۴ مارس ۱۹۹۱ م
امروز انقلابیون به علت اتمام مهمات و مواد غذایی مجبور به عقب‌نشینی شدند. حرم‌های مطهر امام حسین و ابوالفضل العباس (علیه السلام) مملو از سالخوردگان و کودکانی است که نتوانسته بودند از شهر خارج شوند.

توپخانه‌ها حرم‌های شریف را هم هدف قرار می‌دهند. گنبد‌های حرم مطهر امام حسین و ابوالفضل العباس (علیه السلام) آسیب دید و بر درب‌های صحن و دیوار اطراف خسارت‌های جدی وارد شده است.

بر اثر شلیک هر خمپاره که به سوی حرم‌ها شلیک می‌شد، مردم روی زمین می‌افتادند و حیاط و صحن حرم‌های مطهر مخصوصاً حرم امام حسین (علیه السلام) بار دیگر به خون مظلومان و شهدا رنگین شد. بعضی‌ها مردم را در کنار ضریح امام حسین (علیه السلام) به رگبار بستند.

زنان و مردان کهن‌سال و کودکانی بودند که نقش زمین می‌شدند. فضای حزن و ماتم بر حرم امام حسین (علیه السلام) حکمفرماست؛ گویی عاشورایی دیگر برپا شده است. نیروهای به شدت وفادار به صدام، با گذر از منطقه سعدیه و عبور از میدان الزهرا با تانک‌های خود رو به روی درب حرم امام حسین (علیه السلام) در سمت قبله موضع گرفتند.

جمعه ۲۸ شعبان ۱۴۱۱ ق / ۲۴ اسفند ۱۳۶۹ ش / ۱۵ مارس ۱۹۹۱ م
امروز آب به روی مردم کربلا بسته شد. این قطعی آب سیزده روز ادامه داشت. صبح امروز حملات همه‌جانبه نیروهای نظامی و امنیتی آغاز شد. سردر باب قبله حرم امام حسین (علیه السلام) تخریب شد. کتابخانه حرم ویران و کتب نفیس و خطی آن به غارت رفت. بیمارستان حرم نیز منهدم گردید.

چهار سرباز بعضی در خیابان امام حسین (علیه السلام) نزدیک مرقد ابن‌فهد حلی محاصره شدند و سلاح‌ها را انداخته و تسلیم انقلابیون شدند و بی‌درنگ ندای یا حسین یا حسین سر می‌دادند. انقلابیون فریاد می‌کشند: چه شد؟! همین حالا حسین (علیه السلام) را شناختید؟!!

شهرک‌های حومه کربلا از جمله شهرک بلدیه، نقیب، معلمین و شهدا خالی از سکنه شده است. امروز یک بالگرد در مقابل حسینیه اصفهانی‌ها در خیابان امام حسین علیه السلام به دست انقلابیون ساقط شد. برخی از ترس، به قبرستان پناه برده‌اند. در شهرک عباسیه درگیری تن‌به‌تن گزارش می‌شود.

ساعت نه صبح امروز، حمله جدیدی از چهار سو به کربلا آغاز شد؛ از محله عسکری، حر، سیف سعد و باب بغداد. راه کربلا به نجف بسته شده است. تعدادی از طلاب حوزه علمیه کربلا با انجام عملیات استشهادی توانستند ساعت‌ها ستون زرهی صدامیان را از ورود به مرکز شهر بازدارند. ساعت هشت شب بمباران شهر و حومه کربلا برای ساعاتی پایان می‌یابد. البته گاهی صدای شلیک توپخانه به گوش می‌رسد. واحد سیاسی گارد ریاست جمهوری شایعه کرده است که شهر توسط نیروهای ایرانی و آمریکایی و اسرائیلی اشغال شده و آنها به کشتار مردم و تجاوز به نوامیس مشغولند و عملیات گارد ریاست جمهوری برای نجات مردم است و مردم بی‌صبرانه منتظر ورود ارتش برای نجات خویشند!

برخی از انقلابیون، تعدادی از اموال عمومی را تخریب می‌کنند تا بعضی‌ها نتوانند از آنها علیه مردم یا حرم‌های مطهر سوء استفاده کنند. تعدادی از نیروهای امنیتی وارد حرم امام حسین و ابوالفضل العباس علیه السلام شدند و با بلندگو اعلام کردند که اهالی کربلا به خانه‌های‌شان بروند. حکومت نظامی و مقررات منع رفت‌وآمد بعد از مغرب در شهر به اجرا گذاشته شد و خیابان‌ها مملو از سرباز و ماشین‌های جنگی شده است. خیابان‌ها بدون هر گونه روشنایی‌اند و برق منطقه قطع شده است.

بر اثر شلیک هر خمپاره که به سوی حرم‌ها شلیک می‌شد، مردم روی زمین می‌افتادند و حیاط و صحن حرم‌های مطهر مخصوصاً حرم امام حسین علیه السلام بار دیگر به خون مظلومان و شهدا رنگین شد. بعضی‌ها مردم را در کنار ضریح امام حسین علیه السلام به رگبار بستند. زنان و مردان کهن‌سال و کودکانی بودند که نقش زمین می‌شدند. فضاى حزن و ماتم بر حرم امام حسین علیه السلام حکمفرماست.

آب به روی مردم کربلا بسته شد. این قطعی آب سیزده روز ادامه داشت. صبح امروز حملات همه‌جانبه نیروهای نظامی و امنیتی آغاز شد. سردر باب قبله حرم امام حسین علیه السلام تخریب شد. کتابخانه حرم ویران و کتب نفیس و خطی آن به غارت رفت. بیمارستان حرم نیز منهدم گردید.

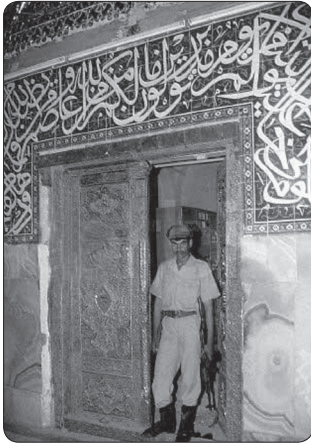
امروز در برنامه‌ای که از رادیو پخش شد، گفته شد که ارتش توانسته است بر استان‌های شمال و جنوب مسلط شود و در همین سخنرانی حسین کامل را به عنوان حاکم نظامی کربلا منصوب کرد.

شنبه ۲۹ شعبان ۱۴۱۱ ق / ۲۵ اسفند ۱۳۶۹ ش / ۱۶ مارس ۱۹۹۱ م

امروز نیروهای تازه نفس بعثی وارد کربلا می‌شوند و هر که را می‌بینند، بی‌درنگ به رگبار می‌بندند. آنان به سرعت خود را به حرم‌های مطهر امام حسین و ابوالفضل العباس (علیه السلام) رساندند. درب اصلی بارگاه منور امام حسین (علیه السلام) در سمت قبله از جا کنده شده است. تعداد زیادی از زنان و کودکان که به حرم پناه برده‌اند، به شهادت رسیده‌اند. تکه‌های طلا و نقره درب و دیوار حرم که بر اثر اصابت گلوله خمپاره و مسلسل از جا کنده شده و پراکنده روی زمین ریخته، نصیب فرماندهان جنایتکار بعثی می‌شود.

تمام این فجایع درباره حضرت عباس (علیه السلام) تکرار شد و حتی شبکه ضریح شریف آن حضرت نیز مورد هتک و اهانت قرار گرفت. نیروهای بعثی و گارد ریاست جمهوری از روی حقد و کینه، به اسامی مبارک معصومین (علیهم السلام) که در جای جای حرم نقش بسته، شلیک می‌کردند. کربلا اکنون به شهری می‌ماند که زمین لرزه‌ای مهیب در آن رخ داده است. حسین کامل وارد حرم مطهر امام حسین (علیه السلام) می‌شود و بی‌شرمانه در برابر بارگاه حضرت می‌ایستد و فریاد می‌کشد: من حسینم و تو نیز حسینی! به زودی مشخص خواهد شد چه کسی غالب و چه کسی مغلوب است! سپس به یکی از افسران که از اهالی موصل است، دستور می‌دهد تا گلوله توپی به سمت ضریح امام حسین (علیه السلام) شلیک کند؛ اما آن افسر سرپیچی کرده و می‌گوید: من اهل موصلم و به باورها و سنت‌های شناخته شده‌ای ملتزمم که یکی از آنها احترام به مسجد است. این مکان صرف نظر از این که چه کسی در آن آرمیده، مسجدی از مساجد خداست. اخلاق و عرف به من اجازه چنین توهینی را نمی‌دهد. معاونش نیز از دستور حسین کامل سرپیچی می‌کند. حسین کامل سلاح کمری خود را کشیده و هر دو افسر را به قتل می‌رساند و خود سوار بر تانکی شده و به سوی حرم امام حسین (علیه السلام) حرکت می‌کند و به افسر درجه‌دار دیگری دستور می‌دهد تا به سوی حرم حضرت ابوالفضل (علیه السلام) شلیک کند. بر روی تانک‌های بعثی نوشته شده: «لا شیعة بعد الیوم»؛ یعنی بعد از امروز، دیگر هیچ شیعه‌ای وجود نخواهد داشت.

به دستور حسین کامل درب‌های حرم به روی مردمی که در آن پناه گرفته‌اند، بسته می‌شود. به گفته شاهدان، حسین کامل در وسط صحن می‌ایستد و فریاد می‌کشد: هر کس می‌خواهد زنده بماند، در کنار من بایستد و هر کس می‌خواهد بمیرد، در کنار ضریح حسین بایستد تا او نجاتش

دهد! پیرمردی از بین جمعیت بیرون می‌آید و با شجاعت در کنار ضریح می‌ایستد. به دنبالش زنی به همراه کودک می‌آمده و در کنار پیرمرد قرار می‌گیرند. حسین کامل دستور می‌دهد تا درب‌های حرم را باز کنند. جمعیت حاضر بیرون می‌روند و آن سه تن در کنار ضریح به شهادت می‌رسند.

حسین کامل سه روز در حرم امام حسین (علیه السلام) ماند و در این مدت با کفش به روضه منوره حسینی آمد و شد داشت. او چند نوجوان را که شاید به سن بلوغ هم نرسیده بودند، اعدام یا زنده به گور کرد.

ساعت دوازده ظهر، بالگردها در ارتفاع پایین شروع

به تیراندازی می‌کنند. حسین کامل دستور داده است تا هر کس در کوچه و پس‌کوچه‌های کربلا دیده می‌شود، بازداشت شده و به بین‌الحرمین آورده شود. تعداد اسرا تا دوهزار نفر برآورد شده است که همه‌شان ظرف فقط چند دقیقه قتل عام می‌شوند. خود حسین کامل و چند فرمانده دیگر در این جنایت، مشارکت مستقیم دارند.

عصر امروز تقریباً سه ساعت توپخانه دشمن آرام می‌گیرد. نیروهای امنیتی هشدار چندباره می‌دهند که مردم، شهر را ترک کنند و بعد از دو ساعت، نزدیک غروب بمباران را از سر می‌گیرند.

زنی در حالی که بچه شیرخوارش را در بغل گرفته بود و از مقابل حرم امام حسین (علیه السلام) عبور می‌کرد، هدف تک‌تیراندازان گارد رئیس جمهور قرار گرفت و در کنار باب قبله به شهادت رسید؛ در حالی که طفلش همچنان در بغلش گریه می‌کرد و فریادری می‌داشت. امروز بعضی‌ها به چند اتومبیل امداد نیز حمله کرده و آنها را با سرنشینانش به آتش کشیدند.

تعداد زیادی از زنان و کودکان که به حرم پناه برده‌اند، به شهادت رسیده‌اند. تکه‌های طلا و نقره درب و دیوار حرم که بر اثر اصابت گلوله خمپاره و مسلسل از جا کنده شده و پراکنده روی زمین ریخته، نصیب فرماندهان جنایتکار بعضی می‌شود.

تمام این فجایع درباره حضرت عباس (علیه السلام) تکرار شد و حتی شبکه ضریح شریف آن حضرت نیز مورد هتک و اهانت قرار گرفت. نیروهای بعضی و گارد ریاست جمهوری از روی حقد و کینه، به اسامی مبارک معصومین (علیهم السلام) که در جای جای حرم نقش بسته، شلیک می‌کردند.

یکشنبه اول رمضان ۱۴۱۱ ق / ۲۶ اسفند ۱۳۶۹ ش / ۱۷ مارس ۱۹۹۱ م

صبح حرم مطهر امام حسین علیه السلام محل انباشت مهمات سنگین و نیمه سنگین شده است. تعدادی از سربازان گارد ریاست جمهوری که از صحنه نبرد گریخته و حاضر نشده بودند در حمله به کربلا شرکت کنند، با قول بخشش، بازگشتند، اما به دستور حسین کامل همگی اعدام شدند. گارد جمهوری جست و جوی خانه به خانه را برای پیدا کردن اسلحه و سربازان فراری آغاز کرده است.

صدام در سخنرانی امروز، انقلابیون را خائن به کشور و آشوبگر و مخصوصاً کربلایی‌ها را عامل دشمن و ابزار دست اجانب معرفی می‌کند. حتی دختر بچه‌ها از تجاوز سربازان گارد در امان نماندند. روزنامه‌های وابسته به رژیم صدام از این حوادث به عنوان فتنه یاد می‌کنند و می‌گویند آتش این فتنه به زودی خاموش خواهد شد.

امروز تعدادی از زنان شجاع کربلایی در خیابان شهدا و مقابل درب حرم امام حسین علیه السلام درگیری شدیدی با گارد جمهوری داشته و چند دستگاه زرهی را به آتش کشیدند.

دوشنبه ۲ رمضان ۱۴۱۱ ق / ۲۷ اسفند ۱۳۶۹ ش / ۱۸ مارس ۱۹۹۱ م

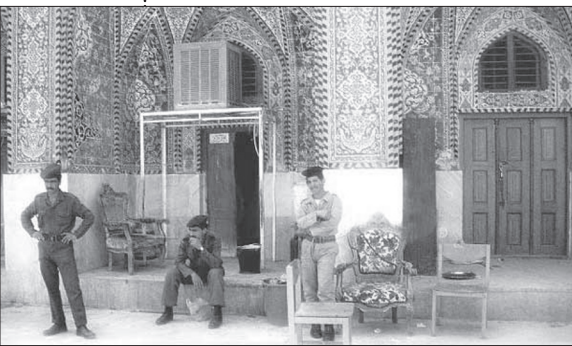
امروز صدام در یک سخنرانی گفت: با این که کویت اسلحه‌های پیشرفته داشت، اما فقط در طی هشت ساعت اشغال شد؛ ولی سرکوب مردم کربلا چهارده روز طول کشید. به گفته یکی از شاهدان که توسط نیروهای امنیتی در چنین روزی دستگیر شده بود، وقتی او را نزد فرمانده نظامی حاضر در محل برده بودند، آن فرمانده به او گفته بود: اگر امر به دست من بود، همه شما حتی کودکان شیرخوارتان را سر می‌بریدم!

یکشنبه ۲۹ رمضان ۱۴۱۱ ق / ۲۵ فروردین ۱۳۷۰ ش / ۱۴ آوریل ۱۹۹۱ م

گارد ریاست جمهوری در شهرک معلمین و شهرک حرّ در حومه کربلا جست و جوی خانه به خانه را برای جمع‌آوری کردن اسلحه و دستگیری انقلابیون آغاز کرده که از ساعت هشت صبح تا دوازده ظهر به طول انجامید.

یکشنبه ۶ شوال ۱۴۱۱ ق / اول اردیبهشت ۱۳۷۰ ش / ۲۱ آوریل ۱۹۹۱ م

امروز گارد ریاست جمهوری از کربلا بیرون رفت و همزمان، خبرنگاران اجازه ورود به کربلا را به طور رسمی پیدا کردند. البته خبرنگاران ایرانی چند روز قبل، به طور غیررسمی و مخفیانه وارد کربلا شده بودند.

سه‌شنبه ۲۲ شوال ۱۴۱۱ ق / ۱۷ اردیبهشت ۱۳۷۰ ش

۷ می ۱۹۹۱ م

به دستور علی حسن المجید^۵ که در این زمان وزیر کشور شده بود، تخریب خانه‌ها و ساختمان‌ها در بین الحرمین متوقف شد. او این دستور را پس از دیدار با شیخ عبدالطیف دارمی و شیخ عبدالحسین خطیب صادر کرد.

پنج‌شنبه ۹ ذی‌القعدة ۱۴۱۱ ق / ۲ خرداد ۱۳۷۰ ش /

۲۳ می ۱۹۹۱ م

سید محمد حسینی، کلیددار حرم حضرت ابوالفضل علیه السلام به اتهام همکاری با انقلابیون دستگیر و به بغداد فرستاده شد.

جمعه ۱۰ ذی‌القعدة ۱۴۱۱ ق / ۳ خرداد ۱۳۷۰ ش / ۲۴

می ۱۹۹۱ م

پرچم حرم‌های مطهر امام حسین و ابوالفضل العباس علیه السلام که سوخته و پاره شده بود، تعویض شد و اذان در حرم امام حسین علیه السلام به همان شکل سابق شیعی درآمد.

شنبه ۱۱ ذی‌القعدة ۱۴۱۱ ق / ۴ خرداد ۱۳۷۰ ش / ۲۵

می ۱۹۹۱ م

تعمیر گنبد‌های آسیب‌دیده حرم‌های مطهر آغاز شد و برق حرم‌ها به جریان افتاد.

پنج‌شنبه ۲۳ ذی‌القعدة ۱۴۱۱ ق / ۱۶ خرداد ۱۳۷۰ ش

۶ ژوئن ۱۹۹۱ م

مدرسه بروجردی و حسینیة خراسانی‌ها و مدرسه سلیمیه به بهانه نوسازی تخریب گردید و کتب خطی و نفیس آن زیر خروارها خاک دفن شد.

یک‌شنبه اول جمادی‌الثانی ۱۴۱۱ ق / ۱۷ آذر ۱۳۷۰ ش

۸ دسامبر ۱۹۹۱ م

صدام در یک سخنرانی گفت: با این‌که کویت اسلحه‌های پیشرفته داشت، اما فقط در طی هشت ساعت اشغال شد؛ ولی سرکوب مردم کربلا چهارده روز طول کشید.

محاكمه ظاهري برخي از انقلابيون كربلا در يكي از محكمه‌هاي بعثي شهر كربلا آغاز شد. تعداد اين گروه بيست نفر بود كه همگي به اعدام محكوم شدند. در گزارش سازمان ملل متحد، درصد تعداد كشته‌هاي عراق در بالاترين رتبه جهاني قرار دارد و در اين ميان كربلا بيشترين تعداد كشته، اسير و مفقود الاثر را در ميان شهرهاي عراق داشته است.

واما كربلا...

- ۱) صدام در سرکوب انتفاضه مردم كربلا از سلاح‌هاي ميكروبي و شيميايي مثل گاز خردل استفاده كرد. سرلشگر «وفيق السامرائي» مدير سابق دستگاه اطلاعاتي ارتش بعثي در كتابش به نام «حطام البوابة الشرفية»^۶ به اين حقيقت تلخ اشاره مي‌كند.
- ۲) حجم بالاي كشته‌هاي مردم، بعثي‌ها را بر آن داشت تا اجساد مطهر شهدا را با بيل‌هاي مكانيكي در كاميون‌ها ريخته و آنها را در گودال‌هاي بزرگي كه حفر کرده بودند بريزند كه گاه تعداد مدفونين برخي از اين گورهاي جمعي به هزاران نفر مي‌رسيد.
- ۳) حساسيتي كه صدام روي كربلا داشت، بر روي شهرهاي ديگر و حتي نجف اشرف نداشت. در نامه صدام خطاب به فرماندهان عمليات سرکوب انتفاضه كه بعدها به دست آمد، چنين قيد شده بود: كربلا رأس فتنه است؛ اگر امر دائر به انهدام كربلا در صورت مقاومت مردم شد، در ويران كردن شهر، حتي ويران كردن ضريح (امام) حسين لحظه‌اي ترديد به خود راه ندهيد.
- ۴) پيكر حدود ده‌هزار شهيد انتفاضه كربلا تا دو هفته در خيابان‌ها روي زمين مانده بود و كسي جرأت نزديك شدن به آنها را نداشت. آب و برق و مواد غذايي كربلايي‌ها بيش از ساير شهرها در مضيقه افتاد.
- ۵) بعثي‌ها براي سرپوش نهادن بر تجاوز به حرم‌هاي مطهر، اقدام به تخریب ساختمان‌هاي مجاور كردند و گفتند كه قصد توسعه و نوسازي بافت قديم اطراف حرم را دارند! در حالي كه اين خرابي‌ها به مدت پنج سال به حال خويش رها شد و حتي به مالكان اجازه داده نشد تا با هزينه شخصي خود به بازسازي خانه‌ها و مغازه‌ها بپردازند. بازسازي برخي

مدارس دینی و مساجد و حسینیه‌ها نیز بیش از پنج سال طول کشید.

(۶) درب حرم امام حسین و ابوالفضل (علیه السلام) شش ماه بر روی زائران بسته ماند و پس از این مدت نیز فقط برای ساعاتی قبل از ظهر درب حرم به روی مشتاقان باز می‌شد.

(۷) پس از سرکوب انتفاضه، صدام به کربلا آمد و به نشانه پیروزی سلاح کمری‌اش را بیرون آورد و تیری هوایی شلیک کرد.

(۸) سربازان و فرماندهان این جنایت، در کنار بارگاه تخریب شده امام حسین و ابوالفضل (علیه السلام) پایکوبی کردند و با چهره‌هایی خندان عکس یادگاری گرفتند.

(۹) حسین کامل به پاس خوش خدمتی‌اش در قتل عام مردم و اهانت به عتبات مقدسه، به وزارت دفاع عراق منصوب شد.

(۱۰) بر اثر حملات رژیم بعثی در طول انتفاضه، بسیاری از باتلاق‌ها خشک شد و بسیاری از درختان قطع گردید یا سوزانده شد.

(۱۱) در این مدت، ۲۵ هزار نظامی به کربلا اعزام شدند.

صدام جنایت یزید در روز عاشورا و اهانت متوکل و همچنین جنایت وهابون و تخریب حرم‌های مقدس را یک‌جا مرتکب شد.

(۱۲) بسیاری از مردم کربلا تا مدت‌ها سرگردان بودند و بیشتر دستگیر شدگان نیز هرگز بازنگشتند.

(۱۳) بعد از سرکوب انتفاضه، بعثی‌ها دستور به برداشتن عمامه‌ها دادند و هر کس از این دستور سرپیچی می‌کرد، دستگیر می‌شد.

در گزارش سازمان ملل متحد، در صد تعداد کشته‌های عراق در بالاترین رتبه جهانی قرار دارد و در این میان کربلا بیشترین تعداد کشته، اسیر و مفقود الاثر را در میان شهرهای عراق داشته است.

حجم بالای کشته‌های مردم، بعثی‌ها را بر آن داشت تا اجساد مطهر شهدا را با بیل‌های مکانیکی در کامیون‌ها ریخته و آنها را در گودال‌های بزرگی که حفر کرده بودند بریزند که گاه تعداد مدفونین برخی از این گورهای جمعی به هزاران نفر می‌رسید.

۱۴) در جریان انتفاضه، نزدیک به سیصد مسجد، حسینیه و مدرسه تخریب شد؛ از جمله حسینیه آیت‌الله العظمی خوئی که محل اصلی تجمع انقلابیون بود.

۱۵) در دوره انتفاضه، تعدادی بعثی با لباس محلی به میان مردم آمده و از ایشان می‌خواستند تا نام و نشانی خود را در دفتری که به همراه داشتند، ثبت کنند تا به اصطلاح در دولت اسلامی جدید عراق به آنها پست‌های مهم و حساسی داده شود تا از تلاش‌های ایشان قدردانی کرده باشند. بعثی‌ها با این حيله، محل پنهان شدن بسیاری از انقلابیون را در اختیار حکومت قرار دادند و پس از سرکوب انتفاضه، تمام کسانی که نامشان را در دفتر نوشته بودند، دستگیر و اعدام شدند.

۱۶) برخی از بعثی‌ها با چادر مخصوص عربی به میان زنان مجاهد کربلایی می‌آمدند تا بلکه بتوانند اطلاعات مهمی درباره انتفاضه، انقلابیون و نقشه‌های‌شان به دست آورند و در اختیار حکومت بگذارند.

۱۷) در جریان انتفاضه کربلا، یک موشک زمین به زمین به خانه پیرزنی هفتاد ساله اصابت کرد و او را به شهادت رساند.

۱۸) بعثی‌ها با زور اسلحه، در خیابان سوره، مقابل مسجد رأس‌الحسین، مردم کربلا را مجبور کرده بودند تا شعار دهند «بالروح بالدم نفدیک یا صدام»، یعنی جان ما فدای صدام!

۱۹) انقلابیون دستگیر شده، به زندان‌های رضوانیه، ابوغریب، محاویل و زندان‌های مرکزی صدام و زندان‌های زیرزمینی حدائق الربیع و جلولا و زندان‌های سری زعفرانیه و ارشاد منتقل می‌شدند. غذای این زندانیان در طول روز، فقط نصف نانی بود و گاهی برای بیست یا سی نفر، فقط به اندازه سه چهار نفر غذا پخته می‌شد. دستگیری‌ها از چهاردهم مارس (۲۷ شعبان ۱۴۱۱) آغاز شد و تا بیست‌وهشتم ادامه داشت.

(۲۰) انقلابیون در طول انتفاضه از پیشانی‌بندهایی با شعار یا ثارالله و یالثارات الحسین استفاده می‌کردند.

(۲۱) به علت قطعی آب شهر کربلا مردم مجبور بودند یا از آب راکد و آلوده نهرها استفاده کنند یا درون خانه‌ها چاه و قنات حفر کنند که در هر دو شکل، استفاده از چنین آبی بیماری و مرگ تعدادی را به همراه داشت. به علت نبودن بنزین، برای به حرکت درآوردن ماشین‌ها، از مخلوط نفت و روغن گلیسیرین استفاده می‌کردند.

(۲۲) اتوبوسی با بیش از چهل مسافر، هدف موشک قرار گرفت؛ با این‌که آنان به دستور حسین کامل و در پی امان او از کربلا خارج شده بودند.

(۲۳) در میان نیروهای امنیتی، گروهی از طایفه یزیدی بودند که وقتی انقلابیون از برخی از ایشان پرسیده بودند شما در کربلا چه می‌کنید، پاسخ داده بودند: ما از طایفه یزید و دشمن حسینیم و آمده‌ایم تا این شهر را از مظاهر شرک و بت‌پرستی پاک کنیم!

(۲۴) بعضی‌ها در روزهای انتفاضه شایعه کرده بودند که انقلابیون نباید به بالگردها شلیک کنند؛ چون حامل آیت‌الله سید محمدباقر حکیم رئیس مجلس اعلای اسلامی عراق است، و یا شایعه کرده بودند این بالگردها برای کمک به مردم آمده و مشغول بررسی اوضاع هستند.

(۲۵) پس از انتفاضه بعضی‌ها در مقابل درب‌های حرم امام حسین و ابوالفضل العباس (علیه السلام) دیواری از گچ و آجر ساختند تا کسی به زیارت نرود.

﴿يُرِيدُونَ لِيُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ﴾^۷

بعضی‌ها در روزهای انتفاضه شایعه کرده بودند که انقلابیون نباید به بالگردها شلیک کنند؛ چون حامل آیت‌الله سید محمدباقر حکیم رئیس مجلس اعلای اسلامی عراق است، و یا شایعه کرده بودند این بالگردها برای کمک به مردم آمده و مشغول بررسی اوضاع هستند.

پی‌نوشت‌ها:

۱. گارد ریاست جمهوری متشکل از دو سپاه بود که هر سپاه از سه لشکر تشکیل شده بود.
۲. با استفاده از کتاب‌های: انتفاضه شعبانیه، نوشته صفاء‌الدین تبرائیان؛ الانتفاضة الشعبانية فی کربلا، نوشته سید سلمان هادی طعمه؛ لازم به ذکر است استاد آل طعمه دست‌نوشته اثر خود را به تحریریه فصلنامه سپرد و در این نوشتار، منتخبی از این اثر به فارسی برگردان شد.
۳. شیخ حرّ عاملی، وسائل الشیعه، ج ۱۴، ص ۴۶۵.
۴. حسین کامل چند سال بعد (۱۹۹۶م - ۱۳۷۵ش)، به اردن فرار کرد و پس از مراجعت، به دستور صدام حسین و به دست نیروهای امنیتی به هلاکت رسید.
۵. علی حسن المجید در سال ۲۰۰۹ اعدام شد.
۶. این کتاب به نام «ویرانه‌های دروازه شرقی» به فارسی ترجمه شده و مرکز فرهنگی سپاه پاسداران، آن را منتشر کرده است.
۷. صف، آیه ۸.